

Abbi Glines

A VÉGZETEM

Az Existence trilógia
első kötete

Dream
válogatás

Mi történik, ha elérkezett az idő, hogy a Halál magával ragadjon? Egy ilyen pillanatban nincs menekvés... vagy mégis?

A tizenhét éves Pagan Moore egész életében szellemeket látott. Tudja, hogy azok az idegenek, akik a falon át közlekednek, mások számára láthatatlanok. Ezért úgy éli a mindennapjait, hogy nem vesz tudomást a bolyongó lelkekről. Úgy tesz, mintha nem látná őket, és akkor eltűnnek. De ez csak addig működik, míg ki nem száll az autójából a tanév első napján, és meg nem pillant egy hihetetlenül vonzó fickót az egyik asztalnál álldogálni, aki őt bámulja szórakozott vigyorral az arcán. Az egyetlen probléma csupán az, hogy Pagan tudja: a srác halott. Ezért úgy tesz, mintha nem látná. De a srác nemcsak, hogy nem akar eltűnni, de olyan dolgot csinál, amit a többiek sohasem: megszólítja a lányt. Pagant teljesen elbűvöli a szellem, és egyszer csak azon kapja magát, hogy már nem tud a fiú nélkül létezni. Amit még nem sejt, hogy elérkezett az idő, hogy meghaljon, és az az átkozottul helyes szellem nem csupán egy bolyongó lélek.

Ő a Halál, aki éppen készül megszegni a törvényt Pagan miatt.

ABBI GLINES hisz a szellemekben, és az a szokása, hogy faggatja az embereket erről. Olyan izgalmas téma ez, mely helyet kapott az Existence sorozatban is.

Abbi egy vidéki lap újságírójaként kezdte pályafutását, miközben újságírásból szerzett diplomát. Később szabadúszóként családi, gyermeknevelési és utazási magazinokban jelentette meg írásait. Jelenleg az alabamai Fairhope-ban él férjével és gyerekeivel.

Abbi írta a Vincent fiúk könyveket és a Sea Breeze sorozatot.

Tudjon meg többet a trilógiáról:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ez egy őrült érzelmi hullámvasút... Ha az ember egyetlen Abbi Glines-könyvet sem olvasott, akkor fontos dolog maradt ki az életéből!”

The Book Hookup

„Abbi Glines mesterien mutatja be a szívdöglesztő pasikat. Talán azért szeretem annyira ezt a könyvet, mert fordulatokban gazdag. A történet minden várakozásomat fölülmúlta!”

Barnes and Noble

„Ez volt az első Abbi Glines-könyv, amit olvastam; szeretem, ahogy ír. Ahogy leírja a dolgokat, filmszerűen jelenik meg előttem. Feltétlenül el fogom olvasni a folytatást is.”

Amazon

„Csodás! Nem is tudom, hogy mi egyebet írhatnék még. Ez a könyv nagyszerű! Még mindig az utolsó mondatán töprengök... vajon mi következik ezután? Remélem, hamarosan jön a folytatás!”

Goodreads

„Tényleg nagyon élveztem ezt a könyvet. Ez egy tinédzser paranormális szerelmi történet, de nem a megszokott módon...”

Bookworm Dreams

Abbi Glines

A VÉGZETEM

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

Ne nézz rá, és eltűnik. Ezt ismétелgettem magamban, miközben az iskolai szekrényem felé tartottam. Hatalmas önuralomra volt szükségem, hogy ne pillantsak vissza. Nemcsak azért, hogy ne hívjam fel magamra a figyelmét, de nem akartam látni az üres tekintetét, egyébként is olyan gáz ez az egész. A folyosó már tele volt diákokkal. Ha követett volna is az iskolában, könnyen észrevettem volna a nagy tolongásban. Ahogy a többiek, ő is külön álldogálna, mozdulatlanul és bámészkodón.

– Hú! Láttad Leifet? Őszintén, a legszexisebb pasi, akit valaha láttam! – lelkesedett Miranda Wouters, miközben elkapta a karomat. Általános óta a legjobb barátnőm.

– Nem láttam. A focisurkolóknak bizonyára bejön – válaszoltam erőltetett mosollyal. A legkevésbé sem izgatott, hogy Leif Montgomery mennyire szívdöglesztő. Miranda a szemét forgatta, és kinyitotta a mellettem lévő szekrényt.

– Pagan, hogy a francba tudsz ennyire immunis lenni egy ilyen szuper pasira?

Szívből elmosolyodtam, és a vállamra csúsztattam a táskám. – Még hogy szuper? Ezt most komolyan mondd?

Miranda vállat vont: – El se hiszem, hogy ilyen vagy!

Óvatosan hátralestem. A folyosó normális, élő emberekkel volt tele. Beszélgettek, nevettek és az órarendjüket nézegették. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Ez volt az utolsó tanévem első napja a középiskolában. Szerettem volna jól érezni magamat.

– Na, mi az első órád? – kérdeztem lazán, most először azóta, hogy észrevettem a halott fickót a büfé előtt téblábolva, ahogy üres tekintettel engem bámult.

– Algebra 2, dögunalom! Tavaly annyira jó volt a geometria! Annyira utáltam az algebrát már elsőben is, és már előre érzem a negatív kisugárzást, ami a tankönyvből árad. Miranda drámai előérzete mindig megmosolygatott.

– Nekem angol irodalom lesz.

– Mindnyájan tudjuk, hogy mennyire odavagy érte. Né-é-ézd! Ugyan, nézd már! Ott van! – suttogta Miranda, miközben a fejével abba az irányba mutatott, ahol Leif álldogált, és a többi focistával beszélgetett.

– Bocs, de nem tudok együtt lelkesedni veled egy ilyen nyálas fickóért! Ez nem az én stílusom – Miranda hirtelen visszanézett rám, hatalmas barna szemeit forgatta, legyintett egyet, mielőtt Leif nyomába eredt.

Az üres helyiségeket általában teljesen érdemes volt elkerülnöm. Most mégis megnyugtató volt az a tény, hogy a csengő még öt percre nem fog megszólalni, így biztos, hogy az elkövetkező négy percben ez a hely üres marad, és

nyugtom lesz. Ha kinn maradtam volna a folyosón, akkor nem úszhattam volna meg, hogy Miranda ne ráncigáljon arra, ahol Leif álldogált a haverjaival körülvéve. Azzal kapcsolatosan pedig semmi kételyem sem volt, hogy Leifnek semmi kedve Mirandával beszélgetni. Tizenegy éves korunk óta járunk ugyanabba az iskolába vele. Akkor költöztek valahonnan északról le Floridába, Breeze-be, a mi tengerparti kisvárosunkba, de ő tudomást sem vett rólunk. Nem mintha érdekelt volna. Sohasem volt az esetem. Az ablakhoz legközelebbi padhoz sétáltam, és leraktam a táskámat.

A szemem sarkából észleltem egy mozdulatot, amelynek hatására felállt a szőr a karomon. Jobb lett volna nem ebben az üres teremben lenni. De most már itt voltam, és elfutni rosszabb lenne. Ugyanazzal a szellemmel találtam magam szemben, akit már odakinn észrevettem; a tanterem hátsó felében üldögélt, a lábát az előtte lévő székek támasztotta, karjait lazán keresztbe tette a mellkasán. Honnan tudja, hogy én látom? Kifelé ennek semmilyen jelét sem mutattam. Normális körülmények között a szellemeknek szükségük volt egy apró megerősítésre, hogy észrevegyék, hogy látom őket. De valami most mégis teljesen más volt. Elkaptam a tekintetem, és hátrafordultam. Lehet, hogy jobb lenne Mirandával lenni kinn a folyosón. Ha úgy teszek, mintha nem látnám, és visszamegyek a folyosóra, azt fogja hinni, hogy tévedett, és akkor továbbáll, vagy a falon keresztül távozik.

– Ugye nem akarod büntetni magad ilyen értelmetlen időtöltéssel? – törte meg a csendet egy hideg, nyugodt hang.

Hirtelen annyira megmarkoltam a mellettem lévő műanyag széket, hogy az ujjaim elfehéredtek. Elnyomtam magamban a sikolyt – majdnem üvöltést –, amely kis híján kitört belőlem. Nem kellene észrevennem? Válaszolnom kellene? Tudta, hogy észrevettem őt, ezt nem tudtam már meg nem történtté tenni. Az nem volt újdonság a számomra, hogy halottakat látok, az viszont merőben új volt, hogy beszél hozzám.

– Nagyon megijesztettelek. Meg tudsz bocsátani nekem? – mondta lágyan. Most volt a hangjában egy kis vonzatottság.

– Te tudsz beszélni – néztem mélyen a szemébe, tudatnom kellett vele, hogy nem félek. Mindig is boldogultam a bolyongó lelkekkel, legalábbis szerettem ezt gondolni egész életemben. Nem ijedtem meg tőlük, de inkább nem vettem tudomást róluk azért, hogy eltűnjenek. Bármikor észreveték, hogy látom őket, követtek. Továbbra is szórakozott arckifejezéssel nézett rám. Észrevettem, hogy a széles mosoly hatására egy apró gödör jelent meg az arcán, amely sehogy sem illett a hideg, arrogáns viselkedéséhez. Bármennyire is idegesített a jelenléte, nem tehettem róla, de be kell, hogy valljam, ezt a lelket rettentően vonzónak találtam.

– Igen, beszélek. Azt hitted, hogy néma vagyok?

Nekitámaszkodtam a csípőmmel a padnak. – Az igazság az, hogy igen. Te vagy az első, aki megszólított.

A homlokát ráncolta. – Az első?

Valóban meglepettnek látszott, hogy nem ő az első halott, akit látok. Ő volt a legkülönlegesebb lélek, akivel eddig találkoztam. Olyan holtról, aki tud beszélni, aligha lehetett

nem tudomást venni. Meg kellett ezt emésztennem, és megszabadulni tőle. A láthatatlan cimborákkal való csevegés rontaná az imázsomat. Ha nem akartam szédült tyúknak látszani, aki magában beszél, abba kell ezt hagyni.

– Pagan Moore, micsoda mázli! – A nevem hallatán megfordultam, és Wyatt Tuckert pillantottam meg, aki idő közben észrevétlenül somfordált be a terembe.

Mosolyt erőltettem az arcomra, mintha nem a semmivel beszélgettem volna. – Ledobta magát a mellettem lévő székbe. – Hogy telt a nyarad? Nem találkoztunk túl gyakran.

Reménykedve hátralestem a szellem felé, hogy üres-e a széke. Megkönnyebbüléssel vegyes csalódottságot éreztem. További kérdéseket feltenni nem igazán lett volna jó ötlet, de nem tehettem róla, szerettem volna. Más lelkeket már próbáltam faggatni ez előtt, „Miért követsz?” vagy „Miért láthatlak?”, de mindig némák maradtak. Gyakran el is tűntek, amikor elkezdtem kérdezzgetni őket.

Újra Wyatthez fordultam figyelmesen, és mosolyt erőltettem magamra, mielőtt válaszoltam. – Fenn voltam egész nyáron Észak-Karolinában a nagynéném lovas farmján.

Wyatt hátratámaszkodott a székében, és megrázta a fejét: – Nem vágom igazán, hogy az emberek mi a fenéért mennek el egész nyárra, amikor a világ egyik legszebb tengerpartján élnek?

Nem rajtam múlt, de nem igazán akartam ezt megmagyarázni Wyattnek és senki másnak sem. A többiek is kezdtek beszállingózni a terembe, őket végül Mr. Brown, az angolirodalom-tanárunk követte.

– Na mizu, Wyatt? – robbant be Justin Gregory, és fordult felénk a maga megszokott stílusában. A táskája Wyatt vállá fölért repült, majd a padon landolt. Justin megjelenése, hála istennek, elvonta Wyatt figyelmét rólam. Ahogy a tanári asztal felé fordultam, ismét megpillantottam a szellemet. Közvetlenül a falnak támaszkodva a padommal szemben állt, és nézett. Elkezdtem bámulni, és láthatóan nagyon szórakoztatta őt a nemtetszésem. A gödröcskéje újra feltűnt, és utáltam, hogy ezt szexisnek találtam. Hát ez egyáltalán nem emberi! Hatalmas önuralomra volt szükségem, hogy elkapjam róla a tekintetemet, és a táblára figyeljek, amelyre Mr. Brown a feladatunkat írta. Eddig mindig sikerült ezeket a kellemetlenkedő szellemeket kizárni, és el is tűntek. De most képtelen voltam túltenni magam azon, hogy ez tudott beszélni. Ha nem tudom figyelmen kívül hagyni, akkor rám ragad, és mindig a nyomomban lesz.

– Rühellem, iszonyúan rühellem – mérgelődött Miranda, miközben a tálcáját hatalmas robajjal az asztalra dobta. – Ha már egész délelőtt ki kell bírnom az algebrát és a kémiát, akkor legalább lenne valami apróság, ami feldobja az embert. De neem! Ehelyett megkapom Gretchen irgalmatlan szörcsögését és Craig undorító bőfögését.

Kis híján megfulladtam a szendvicsemtől, így a kezembe kaptam az üvegemet, hogy egy kis vízzel öblítsem le az ételt. Amikor már biztos voltam abban, hogy nem fulladok

meg, pillantottam Miranda nyugtalan arcára. – Neked akkor kell az embernek ilyen dolgokat mondanod, amikor tele van a szája? – kérdeztem.

Megrándította a vállát. – Bocs, hogy mondom! De azt nem gondoltam, hogy elfelejtet megrágni az ételt! – Átnyúlt, és megragadta a kezem. – Egyre tökéletesebb. Szerinted, idén újra összejönnek Kendrával? Tavaly csúnya volt a szakításuk, megcsalással és egyéb bonyodalmakkal teli. Szerintem biztos, hogy Leif végre továbblép.

Haraptam még egyet a szendvicsemből, mivel nem akartam ezt kommentálni. Nem érdekelt, hogy Leif Montgomery kivel jön össze, de igen, szinte biztos voltam abban, hogy újra együtt fog járni Kendrával. Ők voltak az ideális álompár. Mindenki tudta ezt, és ezt várta. Az ilyenektől nem is várhat egyebet az ember!

– Húzd vissza a nyelved, Miranda! Úgy nézel ki, mint egy szomjas kutya. – Wyatt huppant le velük szemben, miközben jót mulatott a saját poénján, Miranda pedig zordan nézett rá.

– Kösz szépen, de a nyelvem nem lóg ki a számból.

Wyatt rám kacsintott, és megrázta a vállát. – Nekem pedig úgy tűnt. Mit szólsz hozzá Pagan, lógott a nyelve, vagy sem?

Újabb falatot haraptam a szendvicsemből. Nem igazán akartam ebben részt venni. Wyatt elkezdett nevetni, amikor mutattam neki, hogy teli a szám. Miranda oldalba lökött. – Ne állj az oldalára! Csak provokál.

Nagy korty vízzel öblítettem le az ételt, aztán szúrósan Mirandára pillantottam. – Felmelegíthetitek a kapcsolatotokat, ha ezt akarjátok, de én nem akarok ebben részt

venni. Ahányszor úgy döntöttetek tavaly, hogy több lesz a kapcsolatotokból barátságnál, végül mindig rosszul sült el. Ez nem az én dolgom. Hagyjatok békén! – Gyorsan bekaptam a következő falatot, hogy ne kérdezzenek semmi egyebet tőlem. Ha ezek ketten rájönnek, hogy azért sértegetik egymást, mert nincsenek túl egymáson, az megkönnyítené az életemet. Akkor megint egyedül lennék. Jay Potts, a barátom hónapokkal ezelőtt költözött el, és nem beszéltem vele azóta, hogy a nénikémhez utaztam az idén nyáron.

– Ez nem erről szól! A legkevésbé sem érdekelt, hogy nem tudtad kivenni a nyelved Katie torkából, pedig csak egyszer nem néztem oda – mondta dühösen Miranda.

– Nem volt a nyelvem senki más torkában, csak a tiédben, Miranda, de te nem hiszel nekem, és már belefáradtam, hogy magyarázkodjak. – Wyatt felállt, felkapta a tálcáját, amelyen az étel még érintetlen volt, és elviharzott.

– Seggfej – mormogta Miranda, miközben nézte, hogy átült a sportolók asztalához.

Rossz volt ezt látni. Mi hárman harmadikos korunk óta voltunk jó barátok. Akkor még Wyatt vézna volt. Most mindenki fölé magasodott erős, izmos testével. Mirandát nem hagyta hidegen tavalyi hirtelen átalakulása. De mostanában ki nem állhatta.

– Ide hallgass, Miranda! Gondolkodtam, és szerintem ha ti ketten megbeszéltétek volna a történeteket anélkül, hogy megvádolod, a dolgok rendbe jöhettek volna. – Próbálkoztam már ezzel korábban is, de rám sem hederített.

Természetesen elkezdte rázni a fejét, miközben barna fürtjei ide-oda ütődnek az arcán. – Tudom, mi történt, Pagan. Nem akarok beszélni erről veled. Ő egy megrögzött hazudozó. – Dühösen beleharapott az almájába, miközben folyamatosan Wyatt felé nézett. – Nézd, hogy játssza az esztét, mintha azokhoz tartozna az asztalnál. Mit képzelsz magáról?

Követtem a tekintetét. Wyatt a székének dőlve ült, nevetett valamin, amit a másik kosaras mondott. Úgy tűnt, hogy élvezik Wyatt társaságát. Rendes körülmények között mindig velünk ült. Idén a dolgok másképp mennek. Felsóhajtottam, és azt kívántam, bárcsak ne kellene ezt a tényt közölnöm Mirandával. – Ő az egyetlen pasi ebben az iskolában, akinek a főiskolák megfigyelői, akik a sportolókra vadásznak, eljönnek megnézni a játékát. És ő tényleg jó. Leif lehet, hogy nagy ász a focipályán, de még egyetlen megfigyelőt sem láttam kopogtatni az ajtaján. Lehet, hogy dühös vagy rá, de Wyatt tartozik a leginkább ahhoz az asztaltársasághoz.

Miranda rám nézett, és hirtelen elkomorult a tekintete. – Mehet főiskolára kosárlabda-ösztöndíjasként, és akkor fűzheti a pomponlányokat. Figyelmeztetnem kellene őket – a hangja szomorú volt, ahogy felállt, és a szemeteskosár felé tartott. Elnéztem őt, és arra vágytam, bárcsak rendbe hozhatnám a dolgokat kettőjük közt.

Valaki leült a mellettem lévő székre, amelyet Miranda épp most hagyott üresen. Odafordultam, kicsit abban reménykedtem, hogy majd a szellemet fogom megpillantani. De csodák csodája a meglepetésemre a szellem helyett az arrogáns fickó volt.

MÁSODIK FEJEZET

—**H**é, Pagan, Mr. Yorkley azt mondta, hogy beszéljek veled. – Leif hangja riasztott fel pillanatnyi meglepetésemből. Ha Mr. Yorkley küldte, akkor bizonyára valamilyen iskolai segítségre van szüksége. Azonban én egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy akarok segíteni, és nem is akartam megkönnyíteni neki a kérést. Kérdően néztem rá, és csendben vártam. Leif a torkát köszörülte, és farmernadrágjának a térdét simogatta, mintha nagyon zavarban lenne.

– Nos – kezdte –, a helyzet az, hogy szükségem lenne a segítségedre szónoklatból. Ez nem az én ötletem, hanem Mr. Yorkley említette, hogy te is részt veszel a mentorprogramban – maga elé nézett, miközben beszélt. Még rám sem pillantott. Nem bírtam ezt a srácot. Végül felém fordult a tekintetével. Biztos, hogy mindig ezt a sajnálatraméltó, reménykedő nézését vetette be annak érdekében, hogy elérje a női nemnél, amit akart. A gyomrom elárulta, hogy én sem tudtam közömbös maradni, a meggyőző, ártatlan nagy kék szeme hatására megremegett. Utáltam, hogy ilyen hatást tudott kiváltani belőlem.

– Épp csak elkezdődött a sulis. Hogy lehet, hogy máris segítségre szorulsz? – kérdeztem olyan hangon, amely remélem, eléggé undokul hangzott. Nem vagyok én széplelkű idióta, akit néhány szempilla-rebegtetéssel meg lehet hatni, még ha a testem úgy tűnik, ezzel nem is ért egyet. Valószínűleg Leif enyhén elpirult, legalábbis úgy képzeltem.

– Nos, én és Mr. Yorkley tudjuk, hogy küzdeni fogok. – mondta egy kicsit védekezőn. Leif mindig is jó tanuló volt. Jó néhány közös óránk volt az elmúlt években.

– Miből gondolod, hogy sokat fogsz majd küzdeni? Biztos, hogy nem félsz mások előtt megszólalni az órán.

A fejét rázta, és újra maga elé bámult. – Nem, azt nem. – Vártam, de nem folytatta tovább. Érdekes módon felébredt a kíváncsiságom.

– Nem igazán tudom, hogy miért lenne szükség a segítségemre. Ez annyira egyszerű. A megadott témáról megírod a beszédedet, és aztán szóban is előadod. Egyszerű, semmi extra körítés vagy erőlködés.

Szomorú mosollyal az arcán fordult felém. – Nekem ez nem ennyire könnyű – megállt, és úgy tűnt, mintha még szeretett volna mondani valamit, de aztán megrázta a fejét, felállt. – Semmi baj, felejtsd el, hogy megkértelek! – Néztem, ahogy rajongói padjai előtt haladt el, és kifelé tartott a dupla üvegajtón keresztül. Egy pillanatra büntudatot éreztem, hogy ennyire csúnyán bántam vele. Idejött, hogy segítséget kérjen, én pedig hülyét csináltam belőle. Haragudtam magamra, mert olyan szemét voltam

vele. Megfogtam a tálcám. „Szemét” ez a jelző inkább rá vonatkozik.

Nagy puffanással landolt a táskám a konyhai pulton, hogy jelezzem, megérkeztem. A hűtő felé tartottam. Jó kedvem lett, amikor eszembe jutott a narancslé, amelyet tegnap olyan nagy erőfeszítéssel facsartam.

– Pagan, édesem, te vagy az? – szólt anyám hangja lentről, a hallból. A dolgozószobájának sarkába húzódva egy hatalmas bögre kávéval dolgozott a számítógépén. Nem is kellett, hogy lássam, úgyis tudtam. Író. A számítógépe mögött verítékezve dolgozott.

– Igen – válaszoltam. Mielőtt töltöttem volna magamnak a narancsléből, hallottam papucsának csattogását a faparkettán, ami meglepett. Ez különös volt. Ritkán szakította félbe az írást, ha hazajöttem a suliból. Általában vacsora előtt tüntetett ki a jelenlétével.

– Örülök, hogy egyenesen hazajöttél. Fontos, hogy beszéljünk, mert aztán át kell öltöznöm. Átizzadt, bő Atlanta Braves-es pólójára mutatott. Rogerrel vacsorázok, de ne izgulj, nem maradsz éhen, itt a pénz, rendelj pizzát! – Kihúzott egy bárszéket, barátságos arca hirtelen elkomolyodott. Kezdtem rosszat sejteni. Ezt a fajta komolyságot ritkán tapasztaltam nála.

– Mi van? – kérdeztem miközben a poharamat letettem.

Anyám tekintete ridegebb lett, mialatt a torkát köszö-
rülte. „Csalódtam benned” kifejezés jelent meg a szája
csücskében. Hirtelen elkezdtem azon gondolkozni, vajon
mivel húztam fel, de semmi sem jutott az eszembe.

– Épp a tizenötödik fejezet közepén jártam, amikor
kaptam egy hívást Mr. Yorkley-től.

Hát persze, tudja, hogy mi történt Leiffel. – Mr. Yorkley?
– kérdeztem, tettetve az ártatlant, mintha semmiről sem
tudnék. Anya bólintott, és oldalra fordította a fejét, mintha
azt vizsgálná, vajon hihet-e nekem, hogy fogalmam sincs
róla, miért hívta fel a tanárom. Ez a fejmozdulata mindig
felidegesített. Felkészítettem magam. Hamarosan megka-
pom a magamét. Milyen undok vagyok, semmi mentsé-
gem sem lehet. Úgy fölényeskedtem, és gúnyoltam ki mást,
mintha én tökéletes lennék.

– Van egy fiú, akinek tanulási zavarai vannak, azt mondták
neki, hogy keressen meg téged, mert majd korrepetálni fogod.
Extra pontok kedvéért csatlakoztál a mentorprogramhoz. Azt
szeretném tudni, Pagan, miért nem akarsz segíteni egy olyan
diáktársadnak, aki komoly diszlexiával küzd? Annak a fiúnak,
akiről beszélek, a kiváló atlétikai képességei miatt ösztöndíjat
ajánlottak fel, de képességzavara miatt segítségre szorul bi-
zonyos tárgyakból. Fontos, hogy segítsen neki valaki a beszé-
dek megfogalmazásában és leírásában. Ez nem igényel ennél
komolyabb magyarázatot. Te pedig azt mondtad, hogy részt
kívánsz venni a mentorprogramban. Magyarázd meg, hogy
akkor mért utasítottad vissza a fiú kérését? – Hátradőlt, és
karjait keresztbe fonta a mellkasán, várakozó tekintettel.

Leifnek diszlexiája van? Ez csak egy tréfa! Egy iskolába járok vele, amióta az eszemet tudom. A lányok, Mirandát is beleértve, mindent tudnak róla. Miranda egy alkalommal még azt is elmesélte, hogy hol van anyajegye. Nem mint-ha érdekelt volna. Hogy lehet, hogy Leif Montgomerynek diszlexiája van, és senki nem tud róla?

Visszagondoltam Leifre, hogyan kért tőlem segítséget az ebédlőben, és én hogyan viselkedtem. Az a felismerés, hogy Leif diszlexiás, meglepett, és az is, hogy sikerült mégis ilyen jó jegyeket szereznie. Szerettem volna azt gondolni, hogy ez átverés, és ő csaló. Ő az, akinek mindig piszkos mázlija van. De most, ahogy visszaidéztem, milyennek tűnt ma, amikor odajött segítségért, elszorult a gyomrom.

Felnéztem anyámra, és lassan megráztam a fejem. – Fogalmam sem volt róla, hogy tanulási zavara van. Ő mindig olyan öntelt és magabiztos. Meg is lepődtem, amikor segítségért fordult hozzám, és megkérdőjeleztem, hogy miért éppen ő szorul segítségre.

Anyu előrehajolt a pulton, és az indulata is eltűnt. – Nos, még rendbe hozhatod. Ennél együtt érzőbbnek neveltelek.

Bólintottam, és az iskolatászkám után nyúltam. – Tudom, ne haragudj! Rendbe hozom.

Úgy tűnt, megnyugodott. – Nem szeretem, ha miattad hívnak az iskolából. Különösen akkor nem, amikor egy gyilkosság helyszínénél tartok.

Elmosolyodtam, és beraktam a poharam a mosogatógépbe, mielőtt visszafordultam hozzá. – Bocs, próbálok

visszaemlékezni. ... Ha jól tudom, ez már a második randi ezzel a Roger nevű fickóval?

Elpirult. – Igen. Úgy tűnik, órákig tudunk beszélgetni. Kedvelem, hogy ilyen intelligens, és beutazta már az egész világot. Mindig megmozgatja a fantáziámat, amikor olyan helyekről és dolgokról mesél, ahol nem jártam, és amit nem láttam még.

Megvonta a vállát. – Én mindig történeteken töröm a fejem.

Felhúztam a szemöldököm, és közelebb hajoltam hozzá: – És még ráadásul jó pasi is!

Kuncogott, ami nem igazán volt jellemző anyámra. – Hát nem ez az, amiért kedvelem. Az intelligenciája és a beszélgetések miatt.

Hangosan felnevettem. – Persze, anyu, te még magadnak is hazudsz.

– Rendben. Tényleg nagyon vonzó.

– Anyu, ő nagyon jó pasi, és ezt te is tudod. Pontosabban egy öreg jó pasi.

– Nem is öreg. Korombeli.

– Pontosan.

Láttam, ahogy megpróbált sértődöttnek tünni, mielőtt megadta magát, és nevetett. – Hát jó, öreg vagyok. A pénz a pulton, majd ha elkészülsz, rendelj pizzát!

Nem igazán élveztem, ha egyedül maradtam otthon. Amikor magam vagyok, a szellemek, amelyek körülöttem vannak, zavarnak. Különösen azóta, hogy ma az egyikükkel beszélgettem. Könnyebb volt arra emlékeztetnem magam,

hogy ártalmatlanok, ha némák. Most azonban ki voltam egy kicsit borulva. Bezártam a hálószobaajtót, kivettem a zsebemből a mobilom, és felhívtam Mirandát.

– Lássuk csak, tényleg jól értem? – Miranda a kanapén üldögélt a kezében egy szelet pizzával és üdítővel a lába közt, és közben rám bámult: – Leif Montgomery, a szívödöglesztő, megkért, hogy segíts neki a szónoklatban, és te lekoptattad? Te tiszta hülye vagy! Pagan. Én tényleg mindig azt hittem, hogy csak megjátszod az idiótaságot, amit időről időre megvillantasz, és van józan eszed.

Dühösen dobtam egy szelet pizzát a tányéromra. – Holnap reggel majd rendbe hozom. Azért nem bankot raboltam! Ne csinálj már belőle ekkora ügyet! Tudom, hogy túlöttem a célon. Tényleg szüksége van segítségre, én meg tényleg jelentkeztem mentornak. Ha pedig extra krediteket akarok, segítenem kell azoknak, akiket Mr. Yorkley hozzám küld.

Miranda szemei kikerekedtek: – Ó, egek a környék legszuperebb pasiját küldte az utadba! Szerintem ez már tragédia, mi van veled?

Most sehogy sem találtam mulattatónak Miranda drámáját. Más körülmények között mindig megmosolyogtatt, ahogy elefántot csinált a bolhából.

– Hibát követtem el, hogy nem ajánlottam fel a segítségemet. És ez az előítéletem miatt történt, amit az ilyen

srácokkal szemben táplállok. De nem azért fogok segíteni neki, mert szerinted annyira jó pasi. Azért fogok, mert segítségre van szüksége, és vállaltam, hogy segítek azoknak, akiknek szüksége van rá.

Mirandának kikerekedett a szeme, és hirtelen lefagyott, a pizzája hirtelen megállt a kezében a szája és a tányér között félúton. – Várj csak... ezek szerint hozzátok fog járni? Mert ha igen, én is itt akarok lenni. Végre észre fog venni engem is, és rájön, hogy milyen veszettül belém van zúgva, és aztán együtt járunk középsuli alatt, aztán érettségizünk, összeházasodunk, és kisbabáim lesznek tőle.

A kóla kispriccelt a számból, és teljesen betérítette a pizzámat a tányéron. – Mi van? – mosolygott, és megrántotta a vállát, mielőtt bekapta a kólamentes pizzáját.

– Először is el kellene végezni a főiskolát, mielőtt házasságon és gyerekeken járna az eszed! És NEM. Nem fog idejárni. De ha mégis, akkor sem fogom engedni, hogy itt legyél, főleg ilyen örült kijelentések után! Az a legutolsó dolog, hogy összehozzam a barátnőmet egy olyan pasival, akivel házasságról és gyerekekről fantáziál rögtön a gim után.

Miranda csalódottan sóhajtott, és barátságtalanul ráncolta össze a homlokát, ebben egyébként is nagyon jó volt. – Ez egyáltalán nem vicces, Pagan!

Újabb pizzaszeletet vettem ki a papírdobozból, és a kisasztalra tettem. – Valójában, miért is akarsz engem oltalmazni?

– Mert szeretlek!

– Én is.

Miranda felállt. – Utálom, hogy a legmeghittebb beszélgetést szakítom meg, de pisilni kell – leugrott a kanapéről, és elrohant a nappaliba, a mosdóba. Mindig az utolsó pillanatig tartogatta. Sokáig azt reméltem, hogy idővel kinövi, de sajnos nem sikerült. Amikor végre elszánta magát az indulásra, azt mindig örült rohanás követte.

– Érdekes barátnőd van. Tényleg nagyon szórakoztató. – A pizza, amelyet éppen a számhoz emeltem, kiesett a kezemből, az ölembe. Visszafojtottam az ijedt kiállásomat. Nagyon megijesztett, de aztán felismertem a vontatott beszédet.

A beszélő szellem üldögélt az egyik bárszéken. Hát csodás! A szexis, hátborzongató – mert tud beszélni – halott srác hazakisért. – Mit keresel itt? – kérdeztem halkán, és azt kívántam, hogy hagyjon már békén, és menjen el, meszsze a világ másik pontjára. Merev tekintete felgyorsította a pulzusom, nagyon féltem.

– Nem mondhatok mást, csak azt, hogy most még nincs itt az ideje. Ráadásul csak azt ígérhetem, hogy nem fogok elmenni egyhamar.

Gyorsan hátrapillantottam, hogy Miranda visszatért-e, aztán visszafordultam hozzá. – Miért? Ha nem veszek tudomást rólatok – szellemekről vagy mikről –, ti mindig odébb álltok.

Összehúzta szemöldökét, előrehajolt, és alaposan szemügyre vett. – Mit jelent az, hogy nem veszel tudomást „rólunk, szellemekről”?

Hirtelen nem éreztem biztonságban magamat a padlón, ahogy feltekintettem rá, kivettem a pizzát az ölemből, és felálltam, hogy szemmagasságba kerüljek vele. – Nem vagy különleges! Egész életemben láttam szellemet, vagy lelkeket, vagy nem is tudom, mi vagy. Szellemek mindenütt vannak. A házukban, az utcán, áruházakban, mások otthonában, és én látom őket. Nem veszek tudomást róluk, legalábbis úgy teszek, és akkor elmennek.

Lassan felállt, és egy lépést tett felém. A magassága félelmetes volt, de a közelsége akkor is meghátrálásra késztetett volna, ha történetesen alacsony lett volna. – Látod a szellemeket?

– Téged is látlok.

Lassan bólintott. – De én más vagyok. Állítólag látsz engem. De a többiek... Nem valószínű, hogy látod őket.

A fürdőszobaajtó nyílt ki egy kattanással. Hátrafordultam, és Mirandát pillantottam meg mosollyal az arcán. – Csak nem magadban beszéltél most is?

Megvontam a vállam, és mosolyt erőltettem az arcomra. – Hm. De igen.

Nevetett, és visszaült a kanapéra. Mély levegőt vettem, és aztán visszalestem a szellemre, aki visszaült ugyanarra a fehér fonott székre, és figyelt engem. Az egyetlen mód az lenne, hogy befejezzem ezt a beszélgetést, és távozásra bírijam, hogy hazaküldöm Mirandát. Olyan szellemmel társalogni, akit ő nem lát, nem lenne túl jó. Még nem meséltem neki arról a képességemről, hogy látom a szellemeket, és nem is állt szándékomban most elkezdeni.

A szellem, úgy tűnt, várta, hogy milyen döntésre jutok. Az a gondolat, hogy kettesben maradjak vele, megijesztett. Lehet, hogy szexi, de akkor is halott, és hazáig követett. A rémületem leírhatatlan volt. Nem hagyhattam, hogy Miranda elmenjen. Növeltem a távolságot köztem és a szellem közt, a kanapéhoz indultam, hogy a barátnőm mellé üljek. – Van kedved a Vámpírnaplókhoz? – kérdeztem, abban a reményben, hogy a szellem érti a célzást, és eltűnik.

– Ó, igen. A múlt héten lemaradtam róla.

A kezembe vettem a távirányítót, megkerestem a listát, kiválasztottam, és elindítottam. Szükségem volt arra, hogy elvonjam a figyelmem a szobában lévő halott srácról. Tíz perc múlva, amikor Miranda Damon és Elena szerelmén olvadozott, visszatartva a lélegzetemet, hirtelen abba az irányba kukucskáltam. A szék, ahol korábban üldögélt, üres volt. Megkönnyebbülten sóhajtottam föl.

Egész reggel azt gyakoroltam magamban, hogy mit fogok Leifnek mondani. Nem tudtam eldönteni, hogy mi lenne jobb: ha értésére adom, hogy tudok a diszlexiájáról, vagy egyszerűen csak azt mondani neki, hogy lássunk mielőbb hozzá a tanuláshoz, amikor készen áll rá, és mellőzni minden magyarázatot. Már arra is fel voltam készülve, hogy azt mondja: köszönöm, nem kérek a segítségéből. Hátha már sikerült másik mentort találnia, akkor viszont

megúszhatom ezt az egész kellemetlenséget. Nem fogok senkit sem kényszeríteni, hogy fogadja el a segítségemet, ha ő nem akarja, de én sem vagyok a plusz kreditjeim ellen-sége. Bárhogy legyen is, nagyon nehéz helyzetbe kerültem. Egy valamit semmi esetre sem akartam, hogy Miranda ott legyen velem, rebegtesse a pilláit, és időtlenül nevetgéljen. Az időzítés mindennél fontosabb volt. Kémia után a folyosón vártam rá, ez volt az egyetlen tárgy, amely ebben a félévben közös volt. Szerencsére egyedül sétált ki.

– Leif, bocs, beszélhetnénk? – kérdeztem, ahogy kilépett a teremből. Felém nézett, és hirtelen a homlokát ráncolta. Látszott, hogy komolyan azt fontolgatja, hogy elmegy, mintha észre sem venne, de megfordult, és egyenesen előttem állt meg. A falnak támaszkodva kezeit keresztbe fonta a mellkasán, és várt. Az volt az érzésem, hogy nem fogja megkönnyíteni a helyzetemet.

– Nagyon sajnálom, ami tegnap történt, nagyon durva voltam. Vállaltam, hogy mentor leszek plusz kreditért, és nem lett volna szabad úgy bánnom veled. – Abbahagytam. Bizonytalanul abbahagytam, reménykedve, hogy válaszol valamit. De meg sem moccant, és semmilyen jelét nem adta annak, hogy válaszolni fog. Mély levegőt vettem, és eszembe jutott, hogy ez az egész csakis az én hibám. – Ha még mindig azt szeretnéd, hogy én legyek a mentorod, akkor boldogan vállalom – fejeztem be nem igazán boldogan. De ez legalább udvariasan hangzott, miközben a némaság már kezdett idegesíteni. Úgy tűnt, mintha unná már. Nekem pedig rendkívüli önuralomra volt szükségem, hogy ne

húzzam fel magam ezen, és ne hagyjam ott. Visszaidéztem, hogy mennyire durva voltam hozzá tegnap, egyedül ez segített megőrizni a türelmemet, hogy végül kivárjam a választát. Kiegyenesedett, a folyosót bámulta a vállam fölött, mint aki figyelembe se veszi, amit az előbb mondtam neki.

Épp mikor azt éreztem, hogy jobb is, ha nem kéri a segítségemet, unottan rámnézett, és azt kérdezte: – Mr. Yorkley miatt vagy itt? Ő kért meg?

Anyám tegnapi szavai jutottak eszembe, és elcsodálkoztam. Ha ő nem ragaszkodott volna ennyire hozzá, hogy helyrehozzam, vajon felajánlanám most a segítségemet? Ez a népszerű, tehetséges, körberajongott fickó mégis rám bízta a titkát. Én ugyan nem kedvelem őt. Talán nem is ismerem, de valamilyen okból kifolyólag most mégis segíteni akartam neki.

– Azért voltam annyira undok tegnap, mert nem igazán kedvellek. De rájöttem, hogy tévedtem, és valójában nem ismerlek olyan jól, hogy véleményt alkothassak rólad. Azért ajánlom a segítségemet, mert szükséged van rá. Ezért jelentkeztem, és vagyok most is itt.

Úgy tűnt, nagyon elgondolkodott azon, amit egy perccel ezelőtt mondtam neki, aztán hirtelen egy kis mosoly jelent meg az arcán. – Nem kedvelsz?

Egy kicsit kihúztam magam, és védekezően magamhoz szorítottam a könyveim. Meglepő, hogy milyen nehéz reagálni elbűvölő mosolyára. Különösen azután, hogy épp most vallottam be, hogy mennyire nem kedvelem. Miért kell neki ilyen rettenetesen cukinak lenni? Kicsit megráztam

a fejem, és ő kajánul felnevetett. – Nos, ezen dolgozhatunk, hogy megváltoztasd a véleményed. Feljebb csúsztotta a vállán az iskolatáskáját, és kedves mosollyal nézett rám. – Akkor, szia!

Elment. Kissé felkavart ez a beszélgetés. Nehéz volt elnyomnom a vágyat, hogy ne forduljak meg, és nézzem, ahogy elballag. Lassú tapsra riadtam, és hirtelen megfordultam, hogy lássam a beszélő szellemet, aki a szekrénynek támaszkodott, és hihetetlen kaján vigyorral nézett rám.

– Megindító. Ahogy egy nő kellő öntudattal ismeri el, hogy tévedhet, bocsánatot kér, és felajánlja, hogy helyrehozza a dolgokat.

Kikerekedett a szemem, és felsóhajtottam, mivel tudtam, hogy a folyosó még nem ürült ki annyira, hogy válaszolhattam volna. – Tűnj el – suttogtam, mielőtt a büfé felé indultam.

